

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΛΑΓΟΥ

ΧΑΡΙΤΑΟΣ;

Τι όνομα είναι αυτό;

ΕΥΦΗΜΗ ΜΝΕΙΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΣ
ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ
2016

Εικονογράφηση
Πετρούλα Κρίγκου

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΧΑΡΙΤΑΟΣ;
Τι όνομα είναι αυτό;

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Χαρίλαος; Τι όνομα είναι αυτό;**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κατερίνα Λαγού
ΕΞΩΦΥΛΛΟ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Πετρούλα Κρίγκου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου

© Κατερίνα Λαγού, 2018
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2498-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2499-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

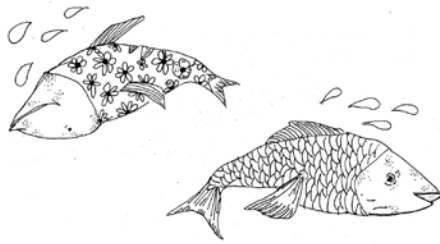
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΛΑΓΟΥ

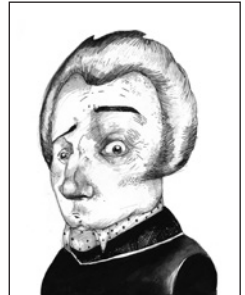
ΧΑΡΙΤΑΟΣ;
Τι όνομα είναι αυτό;

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΠΕΤΡΟΥΛΑ ΚΡΙΓΚΟΥ

*Στον Χαρ και τον Χρου μας,
με την ευχή να κάνουν όνειρα
και να τα κυνηγάνε με πείσμα!*

Νομίζετε ότι στην Ελλάδα υπήρχε πάντα η δημοκρατία που ξέρετε σήμερα; Ότι πρωθυπουργοί γίνονταν εκείνοι που είχαν την ψήφο του λαού ή των βουλευτών; Νομίζετε ότι η χώρα μας ήταν πάντα μια σύγχρονη χώρα με δρόμους και τρένα; Ε, λοιπόν, όχι. Όλα έγιναν, γιατί κάποιοι τα ονειρευτήκαμε.

Το στατιστικό σφάλμα

Σύμφωνα με τη Στατιστική, δεν έπρεπε να γίνω ποτέ πρωθυπουργός. Ποτέ πριν και ποτέ ύστερα από εμένα δεν υπήρξε πρωθυπουργός με τέτοιο παράξενο όνομα. Αν οι γονείς μου ονειρεύονταν να με δουν πρωθυπουργό, έπρεπε να με ονομάσουν Αλέξανδρο, όπως ο Κουμουνδούρος ή ο θεός Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος, ή Ιωάννη, όπως ο Καποδίστριας και ο Κωλέττης.

Στην επιλογή των ονομάτων μας οι γονείς μας ήταν τόσο εφευρετικοί που σε κάθε συντροφιά οι Άγγλοι φίλοι μας μας ρωτούσαν γι' αυτά. Με την αδελφή μου, την Αγγλαΐα, ήταν εύκολο. Αγγλαΐα ήταν μία από τις Τρεις Χάριτες. Σήμαινε ωραία και λαμπερή. Όπως ονειρεύεται ο κάθε γονιός να είναι η πρώτη του κόρη. Με τον Όθωνα, τον μικρό μου αδελφό, η εξήγηση ήταν πολύ πιο δύσκολη.

Όλα ξεκίνησαν από μια φιλία. Ανάμεσα στον πατέρα μας και τον εκκεντρικό βασιλιά Λουδοβίκο.

Ο Λουδοβίκος έμοιαζε με τον πατέρα σε πολλά. Αγαπούσε, όπως κι εκείνος, τη ζωγραφική, την ποίηση, την αρχιτεκτονική. Όταν κατάλαβε ότι το να εί-

σαι βασιλιάς έχει ένα σωρό βαρετές υποχρεώσεις, πέταξε στέμματα και σκήπτρα και πήγε σε έναν πύργο να αφοσιωθεί στο γράψιμο. Όπως ακριβώς έκανε και ο πατέρας πολύ αργότερα. Άλλοι λένε ότι αυτό ήταν η πρόφαση. Και ότι στην πραγματικότητα, νιώθοντας την αντιπάθεια του λαού για εκείνον και για το κορίτσι του –την τραγουδίστρια με το τραγουδιστό όνομα «Λόλα»–, αποφάσισε να φύγει πριν τον διώξουν.

Ποιος βασιλιάς παραιτείται πριν τον διώξουν;
Σας είπα.

Ήταν εκκεντρικός.

Έμοιαζε του πατέρα και στο ότι είχε πάθος για την Ελλάδα. Χωρίς να είναι Έλληνας. Και χωρίς να έχει ζήσει στην Ελλάδα ποτέ. Πίστευε ότι οι Έλληνες, μόνο και μόνο επειδή ζούσαν στον ίδιο χώρο με τους αρχαίους Έλληνες και μιλούσαν την ίδια γλώσσα, είχαν μείνει ίδιοι όπως στην αρχαιότητα. Ότι η αιτία της κακής ζωής τους ήταν οι Οθωμανοί που τους είχαν κατακτήσει. Αν κατάφερναν να διώξουν τον σουλτάνο, θα συνέχιζαν να φτιάχνουν αρχαίους ναούς και αγάλματα.

Τόσο πολύ το πίστευε, που σε όλη τη διάρκεια της Ελληνικής Επανάστασης έστελνε χρήματα στους Έλληνες αγωνιστές, προκειμένου να τους βοηθήσει να γίνουν ένα ανεξάρτητο κράτος. Ονειρευόταν ότι ο γιος του, ο Ότο του, κάποια μέρα θα μπορούσε να γίνει ο βασιλιάς που θα τους βοηθούσε να αναβιώ-

σουν την Εκκλησία του Δήμου και την Αρχαία Αγορά.

Ο Ότο δεν ονειρευόταν τίποτα. Ήταν παιδί. Δεν ήξερε καλά καλά πού έπεφτε η Ελλάδα. Ήταν και αδύνατος στη γεωγραφία. Ο Λουδοβίκος ήταν που σκέφτηκε να του αλλάξει το όνομα. Δεν μπορούσε να γίνει βασιλιάς των Ελλήνων έχοντας ένα βαυαρικό όνομα. Μέσα σε μια νύχτα ο Λουδοβίκος έκανε τον Ότο «Όθωνα». Όχι και τόσο ελληνικό, αλλά σίγουρα καθόλου βαυαρικό. Έτσι ο αναβαπτισμένος Όθωνας ταξίδεψε με τις ευχές του πατέρα του στην Ελλάδα για να γίνει ο πρώτος της βασιλιάς.

Επειδή οι ευχές, συχνά, δεν είναι αρκετές, μαζί του ταξίδεψαν και τρεις σύμβουλοι του Λουδοβίκου, τρεις Αντιβασιλείς, για να τον καθοδηγούν στις αποφάσεις του. Στην πραγματικότητα να παίρνουν εκείνοι τις αποφάσεις και να διδάσκουν τον Ότο πώς γίνεται κανείς βασιλιάς.

Μαζί με τον Ότο και τους τρεις Αντιβασιλείς έστειλε κι άλλα χρήματα.

Να στέλνεις χρήματα σε μια χώρα ξένη;

Εκκεντρικός. Πολύ εκκεντρικός.

Λουδοβίκος, Όθωνας και Αντιβασιλείς διάλεξαν ως πρώτο Πρωθυπουργό του Βασιλείου της Ελλάδας τον πατέρα. Και εκείνος, για να δείξει την ευγνωμοσύνη του, διάλεξε σαν όνομα στον αδελφό μου το «Όθωνας».

Αν ήταν σωστός και δίκαιος, θα έπρεπε να είχε διαλέξει το βαυαρικό «Ότο».

Το δικό μου όνομα οι φίλοι μου στην Αγγλία δεν μπορούσαν καν να το προφέρουν.

«Κάρλος;»

«Όχι, Χαρίλαος».

«Χαρ... τι;»

«Χαρίλαος».

«Χα-ρί-λα-ος; Τι όνομα είναι αυτό;» έλεγαν.

Θα μπορούσα να απαντήσω πολλά.

Και σε αυτή την περίπτωση, υπεύθυνη για την επιλογή του ονόματός μου ήταν πάλι μια φιλία του πατέρα. Όχι με βασιλιά αυτή τη φορά, αλλά με έναν ήρωα-μπουρλοτιέρη.

Έναν ήρωα-μπουρλοτιέρη-νονό.

Σίγουρα θα πιστεύετε ότι τον λέω «ήρωα» γιατί μ' αρέσει να υπερηφανεύομαι για τον νονό μου. Όπως κάνουν όλα τα παιδιά. Όμως εγώ δεν υπερηφανεύομαι ποτέ. Και δε λέω ψέματα ποτέ. Ο δικός μου νονός ήταν και ήρωας και μπουρλοτιέρης. Μπορεί να τον έχετε δει σε κανένα πίνακα στον τοίχο της τάξης σας. Είναι εκείνος ο βλοσυρός με τη νησιώτικη βράκα και τη μουστάκα. Ο Ανδρέας Μιαούλης.

Στην πραγματικότητα δεν ήταν καθόλου βλοσυρός, αλλά πολύ γελαστός. Αν κοιτάξετε κι εσείς από κοντά την εικόνα του, θα δείτε ότι, παρά το συνοφρυωμένο ύφος του, τα μάτια του είναι γελαστά. Σαν να συγκρατείται να μη σκάσει στα γέλια. Δεν το βλέπετε; Για κοιτάξτε από πιο κοντά.

«Μην ακούς, παιδί μου, τον πατέρα σου», μου έλε-

γε. «Αυτός το μόνο που ξέρει είναι να γράφει και να διαβάζει όλη τη μέρα χωρίς σταματημό. Ό,τι αξίζει να βρεθεί δε βρίσκεται σε κανένα βιβλίο».

Και με μια γρήγορη κίνηση άρπαξε το βιβλίο που διάβαζα και το πέταγε όσο πιο μακριά μπορούσε.

Έτσι αποφασιστικά έσπαγε και τους ναυτικούς αποκλεισμούς. Αρκεί να το έβαζε στο μυαλό του και έβρισκε τρόπο να γλιστρήσει το πλοίο του ανάμεσα από τα εχθρικά καράβια και τις βόμβες τους, και να προμηθεύσει αποκλεισμένες περιοχές με τρόφιμα και πυρομαχικά. Με την ίδια αποφασιστικότητα διάλεξε και το όνομά μου όταν με βάφτισε. Με άρπαξε

στις χερούκλες του και, χωρίς να ρωτήσει κανέναν, βροντοφώναξε στην εκκλησία: «Το όνομα αυτού θα είναι Χαρίλαος».

Ο παπάς, οι γονείς μου, οι καλεσμένοι σάστισαν.
«Χαρίλαος; Τι όνομα είναι αυτό;»

«Χαρίλαος. Η χαρά του λαού. Αυτό το μωρό θα φέρει στον λαό μεγάλη χαρά».

Δεν είμαι πολύ σίγουρος ότι το κατάφερα. Όσο ήμουν πρωθυπουργός, όλες οι εφημερίδες «φορομπήχτη» με ανέβαζαν και «πετρέλαιο» με κατέβαζαν.

Με τον καιρό οι γονείς μου άλλαξαν λίγο την ιστορία και άρχισαν να ισχυρίζονται ότι δεν ήταν απόφαση του νονού, αλλά ότι οι ίδιοι διάλεξαν το όνομά μου γιατί γεννήθηκα την ίδια χρονιά που έγινε ο Όθωνας-Ότο βασιλιάς της Ελλάδας και ο ελληνικός λαός ένιωθε μεγάλη χαρά για την απόφαση αυτή.

Δε λένε ψέματα.

Ο λαός είχε νιώσει μεγάλη χαρά που επιτέλους γινόταν σαν τα υπόλοιπα κράτη της Ευρώπης. Είχε καταφέρει μέσα από πολέμους να πάψει να είναι ένας λαός-κομμάτι μιας αυτοκρατορίας. Και είχε καταφέρει να αναγνωριστεί ως ένα ανεξάρτητο κράτος. Τώρα αποκτούσε και βασιλιά, όπως τα άλλα μεγάλα κράτη.

Έναν βασιλιά-παιδί. Αλλά τι πείραζε; Ένας μικρός βασιλιάς για ένα μικρό κράτος ήταν καλύτερο απ' το να μην έχουν καθόλου βασιλιά. Έτσι πίστευαν.

Υπάρχει επίσης ένας πίνακας του Πέτερ φον Ες

–ίσως τον έχει πάρει το μάτι σας σε κάποιο βιβλίο Ιστορίας– που δείχνει το χαρούμενο πλήθος το οποίο υποδέχτηκε τον Όθωνα-Ότο στο Ναύπλιο. Κάποιοι προσκυνούν με σεβασμό, άλλοι κρατούν κλαδιά δάφνης και βάγια, άλλοι σημαίες. Όλοι δείχνουν αληθινά χαρούμενοι και συγκινημένοι. Σε μια γωνία είναι και ο πατέρας. Με φουστανέλα και φέσι. Και σε άλλη ο θείος Αλέξανδρος. Με ρεντιγκότα και ημίψηλο. Και ο Κολοκοτρώνης πάντα με τη γνωστή περικεφαλαία του. Ήταν η εποχή όπου οι Έλληνες προσπαθούσαν να βρουν ποιοι είναι. Αλλά ακόμη δεν είχαν καταλήξει ούτε καν σε ένα κοινό ντύσιμο.

Πολύ γρήγορα η αρχική χαρά του λαού υποχώρησε και τη θέση της πήραν οι διαμαρτυρίες. Οι Αντιβασιλείς του Όθωνα κυβερνούσαν με τρόπο αυταρχικό και απόλυτο. Δεν ήταν ό,τι ακριβώς είχαν ονειρευτεί οι Έλληνες για το νέο τους κράτος. Μέσα στους δυσαρεστημένους ήταν και ο πατέρας και ο θείος Αλέξανδρος. Οι διαφωνίες τους με τους Αντιβασιλείς γίνονταν ολοένα και πιο συχνές. Ολοένα και πιο σφοδρές.

Αν ο πατέρας είχε προλάβει, θα είχε κάνει αυτό που είχε επιλέξει και ο φίλος του, ο βασιλιάς Λουδοβίκος. Σκήπτρο δεν είχε βέβαια για να πετάξει. Ούτε και στέμμα. Είχε όμως έτοιμο το έγγραφο της παραίτησης που μπορούσε να καταθέσει.

Δεν πρόλαβε.

Οι τρεις Αντιβασιλείς τού ζήτησαν να απομακρυν-

θεί από την πρωθυπουργία. Και, επειδή υποψιάστηκαν ότι ακόμη και έτσι μπορεί να συνέχιζε τις διαμαρτυρίες, βρήκαν έναν έξυπνο τρόπο να τον απομακρύνουν και από τη χώρα.

Τον όρισαν πρεσβευτή στο Λονδίνο.

Και τον θείο Αλέξανδρο στο Μόναχο.

Σε μια νύχτα χωριστήκαμε από τα ξαδέλφια μας, τους θείους μας, τους μέχρι τότε φίλους μας και βρεθήκαμε σε μια άγνωστη για μας χώρα.

Την Αγγλία.

*Νομίζετε ότι στην Ελλάδα υπήρχε πάντα
η δημοκρατία που ξέρετε σήμερα; Ότι πρωθυπουργοί
γίνονταν εκείνοι που είχαν την ψήφο του λαού ή των βουλευτών;
Νομίζετε ότι η χώρα μας ήταν πάντα μια σύγχρονη χώρα με δρόμους
και τρένα; Ε, λοιπόν, όχι. Όλα έγιναν, γιατί κάποιοι τα ονειρευτήκαμε.*

Η μυθιστορηματική βιογραφία του Χαρίλαου Τρικούπη,
γραμμένη με πένα φρέσκια και ζωντανή, θα δώσει στα παιδιά
την ευκαιρία να κάνουν μια πρώτη βουτιά
στην Ιστορία της νεότερης Ελλάδας.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

Από 11 ετών

ISBN: 978-618-01-2498-9

9 786180 124989

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΜ.: 20085